

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové, v právní věci žalobce: **E. Ch. N.**, zastoupený Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2025, čj. OAM-1734/DS-D03-K03-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 8. 2025, čj. 30 Az 2/2025-93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Janu Lipavskému, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 135 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce tvrdil, že mu v zemi původu (Nigérie) hrozí pronásledování ze strany gangu, od kterého si půjčil významnou finanční částku. Tu ale nedokázal splatit. Tvrzené pronásledování ze strany gangu (tj. soukromých osob), ale nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nadto žalovaný pojal podezření, že skutečným důvodem, pro který žalobce opustil Nigérii, bylo, že chtěl na území České republiky, resp. Německa, hrát profesionálně fotbal.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, již se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud žalobu zamítl. Podle krajského soudu žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Nadto je i nezákonný, protože jsou naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Krajský soud se také dopustil zásadního pochybení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav, a to hlavně ohledně bezpečnostní situace v Nigérii a důvodu odchodu stěžovatele z Nigérie. Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěry krajského soudu, že má možnost přesídlit nebo se obrátit se žádostí o pomoc na policii. Přesídlení považuje za krátkodobé řešení, věřitelé by jej našli a zabili. Policie v Nigérii by mu nikterak nepomohla.

[4] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodoval specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je kasační stížnost přijatelná.

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006, *Ostapenko*). Případná nevýrazná pochybení zpravidla totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (tamtéž, či usnesení ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28). Žádný z těchto důvodů však není v posuzovaném případě dán.

[7] Nejvyšší správní soud nezjistil, že napadený rozsudek trpí vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS či ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). V daném případě krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu všech žalobních námitek a posuzoval relevanci stěžovatelem uváděných skutečností s ohledem na kritéria pro udělení mezinárodní ochrany. Své závěry srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil. Pokud krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k totožným závěrům jako žalovaný, nelze to hodnotit jako nepřezkoumatelnost (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2016, čj. 5 Azs 168/2015-36). Nepřezkoumatelné není ani rozhodnutí žalovaného. Ten vypořádal všechny azylové významné důvody ve vztahu k příslušným ustanovením zákona o azylu a vyložil, proč nejsou splněny podmínky udělení mezinárodní ochrany.

[8] Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení spočívajícího v tom, že by se nedostatečně zabýval bezpečnostní situací v Nigérii. Nejvyšší správní soud se opakovaně

pokračování

zabýval bezpečnostní situací v Nigérii a její relevancí při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Stěžovateli však nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť Nigérie se nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá ozbrojený konflikt. Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky teroristické skupiny Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Nigerijská vláda se snaží tuto lokální hrozbu eliminovat (usnesení NSS ze dne 8. 2. 2024, čj. 3 Azs 183/2022-41, bod 16; ze dne 7. 2. 2019, čj. 7 Azs 527/2018-24, bod 12; ze dne 1. 7. 2017, čj. 8 Azs 101/2017-26, bod 15; ze dne 14. 3. 2016, čj. 2 Azs 302/2015-49, bod 18).

[9] Krajský soud případ posoudil v souladu s odkazovanou judikaturou. Správně poukázal právě na lokální povahu tohoto konfliktu; zdůraznil zároveň, že stěžovatel před svým odchodem nepobýval v těch částech Nigérie, kde by probíhaly ozbrojené konflikty. Označené důkazy se týkaly severní části Nigérie, stěžovatel však pocházel z města A., které se nachází na jihu. Stejně nepřipadný je odkaz stěžovatele na zprávu britské investigativní organizace Conflict Armanent Research. Ta se totiž zabývá bezpečnostní situací v Nigeru. Nigerská republika je však státem od Nigérie odlišným.

[10] Stěžejním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo tvrzení stěžovatele, že mu hrozí vážná újma ze strany soukromé osoby. Pronásledování i vážná újma sice můžou hrozit také ze strany takových osob, ale bude tomu tak v zásadě pouze za situace, kdy se postižená osoba obrátí s žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu (není-li zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout), a ty neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, usnesení NSS ze dne 21. 10. 2009, čj. 5 Azs 44/2009-73). Z judikatury Nejvyššího správního soudu taktéž vyplývá, že *„pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu“* (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2006, čj. 2 Azs 288/2005-73 či usnesení ze dne 14. 3. 2016, čj. 2 Azs 302/2015-49). Stěžovatel nevyužil k ochraně svých práv žádnou z možností, které nabízí právní řád jeho původu, konkrétně nekontaktoval např. policii. Nelze přitom bez dalšího předpokládat, že by státní orgány Nigérie odmítaly či nebyly schopny stěžovateli poskytnout adekvátní pomoc. Tím spíše, když i samotný stěžovatel vypověděl, že s policií, případně jinými státními orgány v Nigérii nikdy žádné problémy neměl, na což přílehavě poukázal taktéž krajský soud.

[11] Nejvyšší správní soud neshledává zásadní pochybení ani v tom, že krajský soud shledal tvrzení stěžovatele vzájemně si odporující. K problematice posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Mezi tzv. indikátory věrohodnosti *„patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu“* (rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, bod 41 a ze dne 26. 8. 2022, čj. 5 Azs 153/2020-63, bod 34). Krajský

soud v rozsudku řádně vyložil, na základě kterých důvodů se domníval, že stěžovatel neuvedl v řízení o udělení mezinárodní ochrany pravdivé informace.

[12] Lze uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikatorní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu, které by mělo vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil případ v souladu s judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Podmínka podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele tudíž nebyla naplněna.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jan Lipavský, advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 soudního řádu správního). Odměna ustanovenému zástupci náleží za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající v podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 4 620 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu]. Zástupce žádal rovněž o přiznání odměny za úkony v podobě první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, sepisu odůvodnění a doplnění žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a jednání ve věci samé před Krajským soudem v Hradci Králové dne 26. 8. 2025. Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší, aby nyní v řízení o kasační stížnosti přiznal odměnu za úkony učiněné v řízení před krajským soudem, to náleží pouze krajskému soudu. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši 450 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 450 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 21 % podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto rozsudku přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 6 135 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně 19. prosince 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu